

Over genomen uit het magazine van juni 2002 van de Levensstroom

Carly Alkema even na haar wonderbaarlijke genezing in 2001

Haar leven was één lange martelgang. De mensen die haar over de straat zagen gaan, hadden diep medelijden met haar.
Ze leed vreselijke pijnen door de ziekte van Hirschsprung.

Diagnose Carly:

- Ziekte van Hirschsprung.
- Geen zenuwcellen rondom de darmen.
- Endometriose in de darmen.
Ernstige darmbloedingen met gruwelijke pijnen.
- Slecht werkende bijnieren, bijgevolg een verlamme moeheid
- Zich ophopende afvalstoffen in het hele lichaam.
Het lichaam vergiftigde zichzelf, gevolg vreselijke pijnen.
- Zware rug- en buikpijnen En nog vele andere kwalen `

Waarom hangt daar de vlag uit? Wat is er bij Carly en Frans aan de hand?' vroegen de mensen zich in Dokkum af. Het was toch helemaal geen feestdag? Maar al snel verspreidde het gerucht zich.

Carly was genezen!

De verbijstering was groot. 'Genezen?!' vroeg men zich ongelovig af.

Ze was toch ongeneeslijk ziek?' 'Hoe kan dat nou?'

'Wat is er dan gebeurd?' Anderen kwamen erbij staan.

Sommigen wisten het, ze waren er gisteravond, zondag, bij geweest.

Toen voegde een overgelukkige Carly zich bij de groep.

Ze straalde werkelijk van vreugde en riep verrukt tegen de verblufte buurtbewoners: 'Jezus heeft mij volkomen genezen en mijn zoon Ritske is ook wonderbaarlijk aangeraakt!'

En als een lopend vuurtje ging het bericht door heel Dokkum en omgeving:

wat bij mensen onmogelijk is, is mogelijk bij God!

'Ik kan het haast nog niet geloven wat mij is overkomen,' vertelt een intens gelukkige Carly sinds ze het grote wonder heeft ontvangen.

Ze vertelt honderduit over wat er de avond daarvoor is gebeurd.

Ze was met haar man Frans en zoon Ritske naar de dienst van de reddings- en genezingscampagne geweest die wij in Dokkum hadden.

Carly werd geboren met de ziekte van Hirschsprung

Carly was ernstig ziek. Zij werd geboren met de ziekte van Hirschsprung, die inhoudt dat de zenuwcellen rondom de darmen ontbreken.

Daardoor is er geen natuurlijke stuwing noch een normale stoelgang.

Carly's hele leven bestond uit een lange keten van voortdurende ellende, vaak leed ze onbeschrijflijke pijnen.

Al was het voedsel laxerend, toch was er van een gewone stoelgang geen sprake. De afvalstoffen, die er niet uitkonden, hoopten en hoopten zich op in haar lichaam en vergiftigden haar bovendien.

In eerste instantie zochten de artsen het in de verkeerde hoek, het was ziekenhuis in, ziekenhuis uit, totdat ze de diagnose hoorde: de ziekte van Hirschsprung! Haar leven zou een lange martelgang worden.

Toch verliefd, verloofd en getrouwd!!

Carly werd verliefd op Frans en Frans op Carly en ze trouwden in 1972.

Natuurlijk was het wel de vraag hoe dat moest gaan met die ziekte.

Uit het huwelijk werden drie kinderen geboren: Nathalie, Ritske en Timothy.

Bij alle drie zwangerschappen trad zwangerschapsvergiftiging op.

Het mag een wonder heten dat de drie kinderen gezond geboren werden.

Bij Timothy duurde de zwangerschapsvergiftiging zelfs de volle negen maanden.

Hij zou geestelijk en lichamelijk niet gezond zijn, oordeelden de artsen abusievelijk. Het was een huwelijk met vele handicaps maar toch, hun geluk was in God. Steeds voelde Carly dat de Heer met hen was, zoals Hij belooft in zijn Woord, en samen groeiden ze naar Hem toe.

Haar leven een martelgang!

Na Timothy's geboorte takelde ze echter steeds meer af, zeker de laatste 22 jaar waren heel erg moeilijk.

Door de vergiftiging was haar hele bloed verkeerd.

Zelf zegt ze: `Ik keek de dood in de ogen.

Door een heel streng dieet te volgen en met injecties kwam ik toch door deze periode heen. Ik nam één maaltijd per dag en moest vele liters water drinken, want zo alleen werden de darmen nog wat gespoeld.'

Toen de vergiftiging in haar lichaam totaal werd, ging zij zich langzaam voorbereiden op de dood.

Als gevolg van haar ziekte ging de aftakeling verder en kreeg zij ernstige bloedingen in haar darmen die gepaard gingen met afschuwelijke pijnen.

Deze bloedingen had ze vijf, zes maal per maand.

Het begon met heftige pijnen, dan kwamen de bloedingen.

Na verloop van tijd kreeg Carly een stoma, men wilde weten of daardoor de pijn wat minder zou worden.

Bij een volgende operatie werd een groot stuk darm weggenomen.

Bij de operatie daarop werd de stoma weer opgeheven.

Drie jaar achtereen ging Carly operatiekamer in, operatiekamer uit.

Aangezien het vergiftigingsproces doorging, begonnen ook haar bijniere slecht te werken.

De verlamme moeheid die daarvan het gevolg was, werd bestreden met intramusculaire injecties (in de spieren).

Medelijden van mensen!

Als Carly naar buiten ging - en dat kwam niet vaak voor -, dan was ze al snel zo uitgeput, dat ze op een paaltje of op de stoeprand moest zitten.

Ze kreeg een speciale stok, die haar enig houvast bood en die ze zelfs tot een stoeltje kon uitklappen.

Als de mensen haar zo over de straat zagen gaan, kregen ze diep medelijden met haar. Behalve de vreselijke buik- en rugpijnen had ze ook kwellende hoofdpijnen.

Van alle kanten hulp!

Nadat de stoma weer was weggenomen, moest ze een paar keer per week haar darmen spoelen met een speciaal spoelapparaat. Hiervoor had ze een eigen speciale douche.

Door dit spoelen lubberden haar darmen echter helemaal uit, wat de ellende nog eens vergrootte. De normale gang naar het toilet was voor haar een onbekend fenomeen geworden.

Door haar hele ziektegeschiedenis kon Carly haar huishouden niet doen.

Jaren achtereen kreeg ze gezinshulp van drie vrouwen, met wie een sterke vriendschap ontstond. Opa, oma en beppe hielpen waar ze maar konden en natuurlijk sprongen vader Frans en de kinderen bij.

Carly: 'Mijn man is echt de allerliefste echtgenoot die je maar wensen kan. Hij heeft vreselijk onder alles geleden. Hij heeft altijd dubbele taken moeten verrichten: naast zijn werk als leraar ook nog de zorg thuis.'

Carly en Frans warden in de loodzware jaren van hun leven gesterkt door God. Hoe groot de nood ook was, steeds leefden zij in vrede en rust.

Gesterkt door God!

Ondanks alles was God voor Carly en Frans, opgevoed als ze waren met de kerk en het woord van God, hun sterkte.

Ze waren eerst apostolisch, toen gereformeerd, en kwamen door bijbelstudies bij de Vergadering van Gelovigen terecht. Heel bewust kozen zij voor Jezus

als de Heer van hun leven. En het was de Heer die hen steunde in al deze loodzware jaren. Iedere keer opnieuw zien we dat, als mensen in een geestelijke strijd raken, ze door het woord van God gesterkt worden en dat Hij ze door alle stormen heenleidt. De belofte 'Dag aan dag draagt Hij ons' ging zeker op voor het gezin Alkema, anders waren ze tenonder gegaan. Hoe groot de nood ook was, steeds leefden zij in vrede en rust. Heel vaak zie ik dit beeld bij mensen die in grote nood zijn. Waar gezonde mensen alles bij elkaar schreeuwen bij het kleinste probleempje, daar zie je bij anderen die in een diep dal zitten, vrede en rust. Deze mensen leven blijkbaar dichterbij God.

'Mam, ga toch naar een genezingsdienst!'

Zoon Timothy wees hun op de reddings- en genezingsdiensten die wij in het hele land houden.

Carly: "Mijn eerste reactie was heel sceptisch: nee, ik ga niet. Ik wist er niets vanaf. En was het wel goed? Natuurlijk wilde ik gezond worden, en voor Ritske wilde ik dat zeker ook, maar ik wilde dat het niet op de verkeerde manier zou gebeuren.

De duivel kan erachter zitten en dan blijf ik liever ziek.

Onder geen enkele voorwaarde wilde ik met het occulte in aanraking komen.' Maar Timothy bleef aanhouden: 'Mam, zal ik het dan voor u uitzoeken? Stel dat alles bijbels gefundeerd is en dat Jan Zijlstra Jezus Christus als Heer belijdt en dat alles ook gebeurt in de naam van Jezus en dat alles echt uit de goede Bron komt, en als jij er ook biddend mee bezig bent, zou je het dan doen?' Carly zette de deur op een kier: 'Als je mij ervan overtuigt dat Jan Zijlstra een echte broeder in het geloof is en dat alles gebeurt zoals je nu zegt, dan zal ik gaan.'

Timothy en Carly onderzochten het woord, ze bekeken video's van de reddings- en genezingsdiensten en hij sprak ook met een jongen die zelf door een wonder genezen was. Hij hoorde allerlei verhalen over geweldige wonderen die Jezus gedaan had. Timothy's eindrapport was: 'Mam, het is goed, gaan jullie er maar heen.'

' Het licht op groen! Toen kwam het weekend van 24, 25 en 26 augustus 2001, waarin ik in Dokkum genezingsdiensten zou houden.

De familie Alkema had die dagen juist gepland als een soort afscheidswekend, omdat het inmiddels met Ritske definitief aan het aflopen was. Maar vader en moeder Alkema gingen er niet zonder slag of stoot heen. Carly: 'We hebben er ontzettend veel voor gebeden.'

Hoewel Timothy ons ervan had overtuigd dat u een broeder in de Heer bent, hebben we het eerst nog met de oudsten van onze gemeente besproken. Deze zijn de eerste avonden naar uw diensten gegaan. Ook bezochten zij het

geloofs- en genezingsseminar op zaterdagmiddag. Hun conclusie gaf voor ons de doorslag: "Carly, Ritske, ga gerust, God is daar inderdaad aan het werk.

Naar de genezingsdienst!

Om halfzeven al kwamen ze bij De Ark aan waar de diensten werden gehouden. Ze waren stomverbaasd, toen ze de mensen al voor de deur zagen. Het was zondagavond 26 augustus 2001 en ongelooflijk heet.

Het was zo druk, dat ze verspreid in de zaal moesten zitten: Frans en Carly, Ritske en zijn vriendin Maaïke, en Timothy.

In de bomvolle zaal, zoals het Friesch Dagblad schreef, en in een atmosfeer die geladen was met de kracht van God, zat daar de familie Alkema, wachtend op het wonder.

Ze waren richting Jezus gegaan! Ik predikte die avond dat er Grieken waren die aan Filippus vroegen: 'Wij willen Jezus zien.' (Johannes 12:20-21).

Zoals altijd wees ik de mensen op Jezus.

Ik vertelde hun dat velen het oog altijd richten op dingen die ons van Jezus afhouden. Zoals de verlamde in Bethesda die het van het bewegen van het water verwachtte maar hij moest op Jezus zien en dat geldt voor iedereen.

Zie alleen op Jezus! Die avond zagen de Alkema's hoe God werkte.

Zij zagen hoe velen door zijn kracht werden aangeraakt.

Ze waren verwonderd dat zoiets nog steeds gebeurde: Jezus was dus nog steeds Dezelfde! Wonderen in de Dokkum-campagne. **Gods genezende kracht** werd tijdens die dagen sterk geopenbaard. Drie dagen lang werden velen door Jezus genezen. Steeds horen wij over wonderen die daar gebeurd zijn.

Op de avond dat de Alkema's aanwezig waren, werden er dan ook velen door Jezus aangeraakt.

Op een gegeven moment ging ik bidden voor mensen met een whiplash. Toen moeder Carly zag hoe de mensen daarvan genezen werden, dacht ze direct aan haar zoon Ritske die nu al meer dan zeven jaar door een whiplash werd gekweld.

Een zeer ernstige whiplash.

Tijdens een les op de sportschool had Ritske een ernstige whiplash opgelopen. Die 29e maart 1994 gaf een dramatische wending aan zijn leven.

Tijdens de les moest hij zijn nek nogal raar draaien bij een zogenaamde snake-beweging. Op dat moment knapte er iets in zijn nek.

Zijn vader haalde hem op, maar eenmaal thuis werd hij acuut onwel, waarop hij naar het ziekenhuis van Dokkum werd gebracht.

Daar stelden ze na enkele dagen vast dat de situatie vrij ernstig was.

De nekzenuw bleek ingedrukt te zijn. Er begonnen verlammingen op te treden en Ritske verloor totaal het gevoel over zijn lichaam.

Na verschillende verdere onderzoeken kwam men tot de diagnose van een zeer ernstige whiplash. De snake-beweging had een zwelling in de nek veroorzaakt, waardoor alle zenuwbanen werden geblokkeerd.

Dit verklaarde de verlammingen. Ritske had geen zenuwprikkels en geen reflexen meer aan de linkerkant van zijn lichaam.

Na verloop van tijd kreeg hij een speciaal aangemeten nekkraag, maar die voorkwam niet de wisselende verlammingen en de uitschakeling van zijn spieren. Zijn hele leven lag in duigen.

De jongen die alles kon, kon niets meer.

Verschrikkelijke gevolgen

Ritske had een ernstig nekletsel. De afgeknelde zenuwen bezorgden hem vreselijke hoofdpijnen, die hem dag en nacht kwelden.

Hij kreeg last van concentratieverlies en geheugenstoornissen.

Dagelijks was hij oververmoeid, zwaar drukte de stress op zijn leven.

Hij moest 24 uur per dag de nekbrace dragen, zelfs bij het wassen mocht deze niet af. Zijn linkerhand viel steeds uit, als hij er iets mee wilde optillen.

Slapen ging alleen nog hangend en halfzittend, de harde nekkraag belette hem te gaan liggen.

Het was dan ook niet vreemd dat hij arbeidsongeschikt werd verklaard.

De sportieve jongeman van weleer, die uitblonk in turnen en daarmee een groot aantal medailles won- wat meestal goud was, bij uitzondering zilver, nooit brons- en een geweldige doorbraak maakte op landelijk niveau en ongetwijfeld een prachtige carrière te wachten stond, kreeg nu een heel ander leven opgelegd. Natuurlijk werd er medisch alles aan gedaan wat mogelijk was, maar dat was bedroevend weinig.

Er volgden diverse operatieve pijnbehandelingen en driemaal kreeg hij een facetdenervatie, een behandeling om de pijn te bestrijden.

Niets echter hielp.

Toch gaf hij de moed niet helemaal op, hij probeerde een nieuwe opleiding als sociaal-pedagogisch werker te volgen.

Ritske: `Heel langzaam wilde ik in mijn aangepaste situatie de draad weer oppakken. Ik probeerde wat als vrijwilliger met verstandelijk gehandicapten te werken. Ik wilde toch wat doen. Op een dag, het was januari 1995, ging ik met een groepje van hen naar het zwembad.

Het is niet te geloven, maar toen sprong een van de kinderen bovenop mijn nek. Het kleine beetje dat ik had opgebouwd, was ik in één klap weer kwijt.'

Het was niet een gewone whiplash, de kraag die hij moest dragen, moest hij ook dag en nacht om hebben.

Ritske van de whiplash genezen.

En daar stond Ritske met zijn whiplash vooraan bij het podium.

Ik vroeg hem: 'Dus jij hebt een whiplash?' 'Ja,' antwoordde hij, 'maar ik heb ook een tumor in mijn hoofd.' 'Je dient God?' 'Ja!' 'Wat ga je doen als God je geneest?' 'Dan leg ik heel mijn leven in zijn handen en ga ik Hem dienen.'

Eerst legde ik hem **in Jezus' naam de handen op** voor de whiplash en ogenblikkelijk was hij daarvan genezen. Alle ellende daarvan was ineens verdwenen! 'Het is weg!' riep Ritske.

Ik stelde hem een nieuwe vraag: 'Als Jezus dit kon doen, kan Hij dan ook je tumor wegnemen?' **In de naam van Jezus** legde ik vervolgens de handen op zijn hoofd en bestrafte de tumor en dat deze moest verschrompelen en sterven door de kracht van God. Voor de ouders waren het emotionele ogenblikken.

Carly: 'Terwijl ik naar Ritske keek, wist ik dat hij werd aangeraakt. Alleen al zijn stralende lach zei me genoeg.'

Terwijl Ritske werd aangeraakt voelde ikzelf zo'n aanraking van de Heer.

De tranen biggelden over mijn wangen en mijn hart jubelde het uit.

Ik voelde de Heer zo dicht bij mij.' Toen Ritske terugkwam van de nazorg, viel hij stralend in de armen van zijn familie. 'Ik heb geen pijn meer, mijn nek is genezen! En ik voel me heerlijk in mijn hoofd.'

Moeke, pa, ik voel mij aangeraakt door de Heer!'

Ik heb geen pijn meer. Mijn nek is genezen, en mijn hoofd voelt zo goed, zegt een stralende Ritske na het gebed.

Moeder Carly genezen.

Er waren zeer veel zieken die avond, urenlang werd er voor hen gebeden **in de naam van Jezus.**

Laat in de avond werd er een rij gevormd in de afgeladen zaal.

Voor Carly was nog steeds niet gebeden, maar ze was al zo gelukkig, dat ze de tijd gewoon vergat. Om één uur stond ze nog steeds in de rij.

Carly: `Ik kon niet meer, dus ging ik zitten, de pijn was ondraaglijk.

Terwijl u aan het bidden was voor de mensen in de rij, zei u plotseling:

"Er is hier iemand met een zeer ernstige darmziekte, kom direct naar voren!"

En daar stond ik, ik voelde me zo dicht bij Jezus, zo veilig.

' Toen ik naar Carly keek, zag ik hoe ziek ze was en wat een jarenlange ellende ze had meegemaakt. Ik zei tegen haar: `Dus je darmen zijn niet goed?'

Ze antwoordde: `Ik heb de ziekte van Hirschsprung, ik mis mijn dikke darm en ik vergiftig mijzelf.' Ik vertelde haar van de kleine Joshua, hoe God hem genas en een scheppend wonder deed door hem nieuwe zenuwcellen te geven; zijn verhaal staat in het boek Ga richting Jezus, Ga richting het wonder.

`Carly, als God bij die jongen zenuwcellen kon maken, kan Hij dat dan ook bij jou?' `Jazeker!' antwoordde ze. –

Ik wees naar de stok waarop ze leunde. `Waar heb je die voor nodig?'

`Ik zit daar veel op, omdat ik niet kan staan. Alles in mijn lichaam doet zeer, ik ben op.' `Ik leg je de handen op, Carly, opdat je bloed en je benen en alles wat ziek is in je lichaam, gezond worden, **in Jezus' naam!**'

Carly: `Toen zei u dat Gods kracht op me was. En inderdaad, er gebeurde iets onbeschrijflijks, er golfde een weldadige genezende kracht door mijn hele lichaam heen. Het was een aanraking, zo heerlijk.

De golven van Gods kracht bleven maar doorgaan.

Ik voelde de pijn uit mijn rug weggaan, ik kreeg terstond een sterke rug. U spoorde me aan: "Je kunt nu lopen, **loop in Jezus' naam!**"

Ik liep in het gangpad heen en weer. Ik had geen pijn meer! **Ik kon weer normaal lopen! "Dank U, Jezus,"** zei ik.

Ik hoorde Ritske luid schreeuwen: "HALLELUJA!"

Een scheppend wonder

Carly draaide zich in het gangpad om en zei tegen mij: 'Mijn zoon daar is ook genezen.' Wat was God machtig tegenwoordig.

Ik riep haar weer naar voren en vroeg haar: 'Als God je weer kan laten lopen, kan Hij je dan ook nieuwe zenuwcellen geven?' En ik begon in de naam van Jezus tot haar lichaam te spreken.

Carly: 'Er kwam opnieuw een geweldige kracht van God over mij. Ik hoorde u zeggen dat er een scheppend wonder ging plaatsvinden, dat er zenuwcellen gecreeerd zouden worden, dat er een natuurlijk aandrang zou komen.

Ik moest mijn handen op mijn buik leggen en u legde uw hand op mijn handen en **bad in de naam van Jezus**. Nu was de aanraking van Jezus wel tienmaal zo sterk, ik voelde hoe mijn buik geheel doorspoeld werd met zijn kracht, het leek wel of er een explosie in mijn buik plaatsvond.

Alles in mijn buik ging hevig tekeer.

U merkte het ook: "Carly, krijg nieuwe darmen. Hé, Carly, alles beweegt!"

Later zeiden ook andere mensen mij dat ze mijn buik hadden zien bewegen.

Vervolgens begon mijn hele lichaam hevig te trillen en alle pijnen op iedere plaats waarin de vergiftiging zat, verlieten mijn lichaam, in mijn hoofd, mijn rug, mijn buik, mijn armen, mijn benen.

ALLES was in een keer weg, ik voelde Gods kracht door mij heengaan.

Alle moeheid vloede weg. **Jezus had mij genezen!**

De glorie van God.

Daar stond een hevig geëmotioneerde Carly, ze kon nog nauwelijks bevatten wat er allemaal gebeurd was. Ze voelde zich compleet nieuw.

Haar hele leven had ze nooit geweten wat een gezond lichaam was, maar het moest in ieder geval dat zijn, wat ze nu voelde!

Ze liep zelf naar de nazorg, zwaaiend met haar stok en met een stralende lach.

Haar zoon Timothy riep: 'Huppelen, mam!' Altijd had ze gezegd: 'Mijn tijd van huppelen komt nog wel, straks in de hemel', maar nu huppelde ze vol dankbaarheid. Iedereen juichte, het was al midden in de nacht.

Maar wie denkt er aan tijd als God aan het werk is?

Daar midden in de nacht in Dokkum zagen we de glorie van God.

'We waren pas om twee uur 's nachts thuis,' vertelt Carly, 'maar van slapen kwam niets. Met z'n allen zaten we steeds weer God te danken voor de wonderen die Hij had gedaan.

Het werd al licht, toen we ten slotte in slaap vielen.'

De volgende dag.

Carly: 'Nadat ik de volgende morgen bij het opstaan opnieuw de Heer had gedankt voor alles wat Hij had gedaan, ging ik voor het eerst sinds vele jaren naar het toilet.

Voor het eerst in mijn leven voelde ik een normale aandrang!

De nieuwe zenuwen, die ik nooit had gehad en waardoor ik ook nooit kon persen, prikkelden mijn darmen op natuurlijke manier.

Zonder al die hulpmiddelen kon ik naar het toilet.

Ik was ontzettend blij! Ik schreeuwde het uit van vreugde, het schalde door het hele huis: 'Ik ben normaal naar het toilet geweest!''

Resoluut zocht ze de vlag op en hing deze uit.

Dat was het moment waarop iedereen in Dokkum zich begon af te vragen, wat er bij de Alkema's aan de hand was.

De symptomen verdwenen.

De volgende dag wist ook Ritske niet hoe hij het had, voor het eerst na zeven jaar was zijn nek weer normaal. En alle gevolgen van de whiplash waren weg. Daarnaast was daar nog de tumor in zijn hoofd, waardoor hij al geruime tijd met de dood in zijn schoenen rond liep. Door deze tumor had hij meerdere epileptische aanvallen per dag en was hij vooral `s nachts incontinent.

Door de epilepsie werd ook zijn gedrag agressief.

Verder had hij doorlopend problemen met zijn korte-termijngeheugen, de pijnen waren hels, daar was geen ander woord voor en de artsen hadden gezegd dat hij zijn spraakvermogen zou verliezen.

Doordat hij geen licht meer kon verdragen, liep hij constant met een donkere bril op. Omdat het duidelijk was dat het een aflopende zaak was en het einde van zijn aardse leven naderde, was Ritske reeds begonnen om afscheid van het aardse leven te nemen.

De doktoren hadden aangegeven dat hij nu in een zeer ernstige fase was aangeland. Daar was hij ook helemaal op voorbereid geweest en zijn geloof in God had hij door alle ramspoed niet verloren, hoewel zijn leven bezig was volledig in te storten.

In juni 2001 werd gezamenlijk een graf uitgezocht. Ritske wilde zelf weten waar zijn lichaam zou komen te liggen. Ook had hij het gehele programma voor zijn rouwdienst geregeld.

Zijn broer Timothy moest de dienst leiden.

Maar na de 26ste augustus 2001 zijn alle ziekteverschijnselen verdwenen. Alle kenbare symptomen zijn er niet meer. De ondraaglijke pijnen zijn na het gebed weg.

De verlamningsverschijnselen zijn opgehouden. Er zijn geen epileptische aanvallen meer, de incontinentie is ook voorbij.

Hij kan al het licht weer verdragen, dus de donkere bril is niet meer nodig. Hij kon zich weer volledig concentreren en de geheugenstoornis is ook voorbij. Hij begon weer na te denken hoe hij zijn leven kon inrichten.

In plaats van denken aan zijn begrafenis werd nu de trouwdatum met Maaïke vastgelegd. Alles is nu al weer zo'n jaar normaal.

De arts heeft gezegd: `Ik wil je wel een verklaring geven dat je weer aan het werk kan gaan. Kom maar einde 2002 bij mij terug, nu kan ik nog te weinig uitsluitsel geven over hoe alles is.

We kunnen dan later alles nog eens goed onderzoeken.' Dan zal Ritske uiteindelijk horen hoe het met hem is. Maar in verschillende kerken in Dokkum werd er voor de genezing en voor die van zijn moeder gedankt. Sindsdien werkt Ritske als een paard en heeft hij met de verbouwing van zijn huis met alles gesjouwd. Zijn lichaam is krachtig en sterk.

Getuigen van de levende Heer.

Vader Frans schreef een brief aan al zijn collega's en hing die op in de lerarenkamer van het Dockinga College in Dokkum. (Zelf was hij door Jezus genezen van hyperventilatie, toen hij de spanningen niet meer aankon) Natuurlijk waren de wonderbaarlijke genezingen van zijn vrouw en zijn zoon het gesprek van de dag.

Maar dat was het in heel Dokkum en omgeving. In het mededelingenkastje van de buurtvereniging hing een pamflet Jezus leeft!, dat het hele verhaal van Carly en haar zoon bevatte.

Overall, in kerken, in groepen, in gemeenschappen, werd over deze wonderen gesproken. Maar ook moeder en zoon raken er niet over uitgepraat.

Iedereen wil het steeds weer horen. Als Carly de stad in gaat voor een boodschapje van een paar minuten, dan blijft ze uren weg.

Iedereen spreekt haar aan. Maar ook thuis gaat doorlopend de telefoon.

En velen zijn door deze wonderen God gaan dienen, en dat is minstens zo belangrijk. Het wonder is zo groot, zo overweldigend groot.

De eer voor alles gaat naar Hem die het gedaan heeft: Jezus Christus, die gisteren en heden Dezelfde is en tot in eeuwigheid.